

— Нали? за отечеството... за родината... Да за отечеството трѣбва да се жертвува всичко.

— Така... Така те искамъ, соколе мой! Като те гледамъ тъй вдъхновенъ отъ тая хубава мисль — ти израствашъ още повече въ душата ми. Азъ тъй те познавамъ. Такъвъ те виждамъ въ сѣнищата си. И затова те обикнахъ.

Чавдаръ. (Като ѝ стиска ржцетѣ). Милата! Светата! Ахъ, Боже мой, по-скоро, по-скоро!...

Райна. Да, по-скоро. Защото азъ вѣрвамъ въ щастливия край. И искамъ по-скоро... Понѣкога блѣнувамъ: защо да се не вѣнчаемъ още днесъ, па тамъ на Балкана двамата рамо до рамо да се биемъ съ врага.

Чавдаръ. (Допира се до нея). Какъ близко сме до щастието и каква неизвестностъ ни дѣли! Райно, слънце мое, вѣрвай въ доброто, въ свѣтлото, въ успѣха...

— *Райна.* (Треперейки, притискайки се о него). Азъ вѣрвамъ, вѣрвамъ, вѣрвамъ въ доброто и успѣха...

Мълчание.

(Чуватъ се стѣпки. Тѣ се раздѣличаватъ).

(Влизатъ: Драгостинъ — бащата и Недѣля).

Драгостинъ. Добре си дошелъ, Чавдаре!

Чавдаръ. Добре съмъ те заварилъ!

Драгостинъ. Райно дъще, я дай знамето да види Чавдаръ какво лѣвче съмъ излѣлъ.

Чавдаръ. Азъ го видѣхъ.

— А, тъй! Ама златно лѣвче? Като го лѣхъ, усѣтихъ, че сърдцето си изливамъ. А като се развие знамето, лѣвчето ще свѣти като слънце кога изгрѣва.

— Всичко е добре, само...

— Да нѣма нѣкое известие?

— Дрѣновскиятъ манастиръ е запаленъ.

(Всичко плесватъ изненадано ржце).

— Що думашъ!